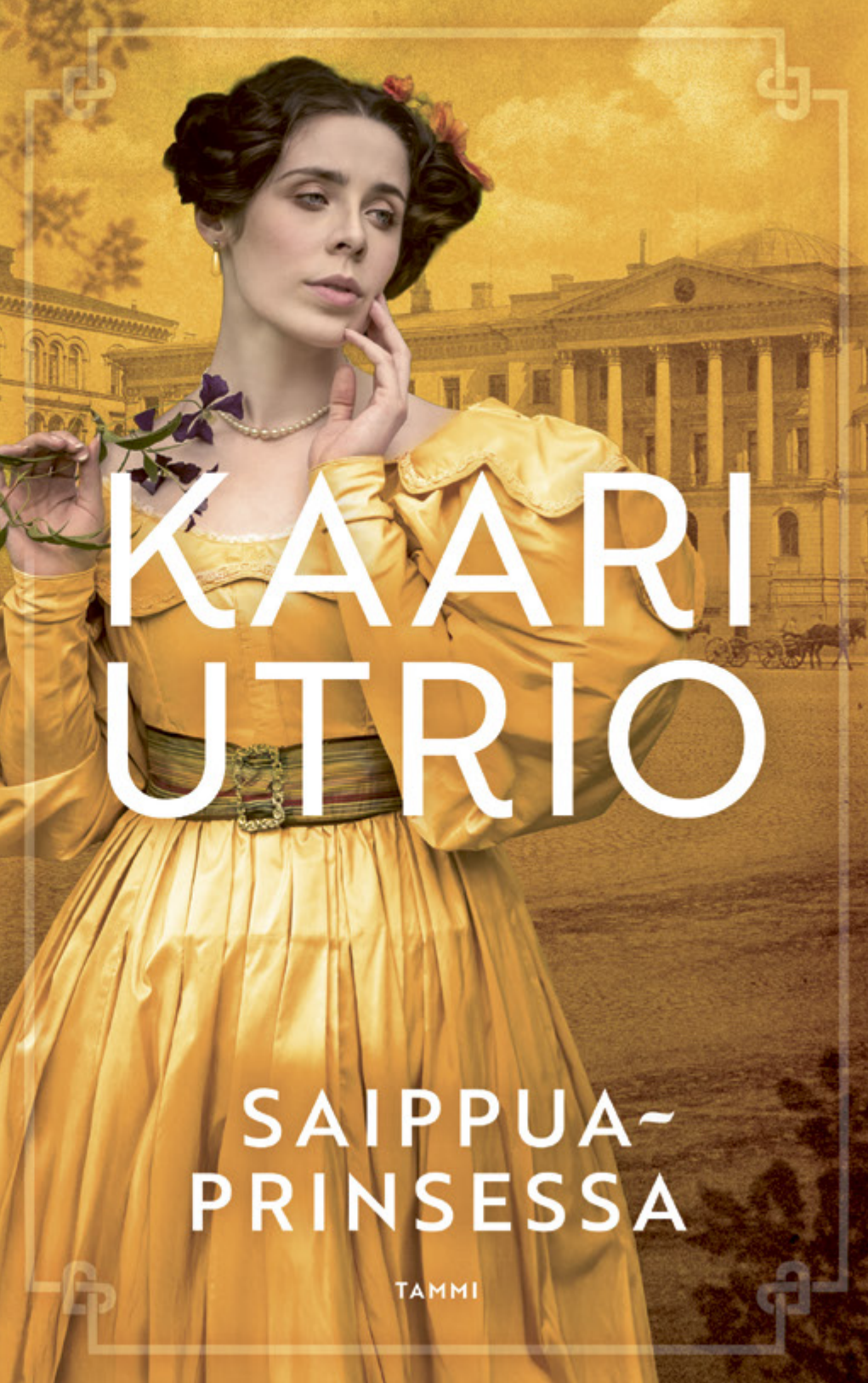

A woman with dark hair styled in an updo with red flowers, wearing a bright yellow historical dress with a wide belt and a pearl necklace. She is holding a sprig of purple flowers. The background is a sepia-toned illustration of a grand classical building with many columns, resembling the U.S. Capitol. The entire image is framed by a thin yellow border with decorative corner motifs.

KAARI UTRIO

SAIPPUA~
PRINSESSA

TAMMI

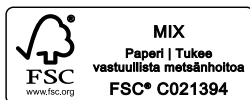
KAARI UTRIO

SAIPPUA-
PRINSESSA

TAMMI

HELSINKI

5. painos

© Kaari Utrio ja Tammi 2004

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-7771-4

Painettu EU:ssa 2026

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

PÄÄHENKILÖT

KEMIÖSSÄ

Kiiholman kartanossa

Axel Rutenfelt, Kiiholman eksellenssi,
sekä hänen puolisonsa

Olivia Rutenfelt, syntyjään von Sperling,
Kiiholman vanha armo

Ulrika Rutenfelt, eksellenssin veljentytär,
orpo saippuaprinsessa

Antoinette Lemarchand, kamarineiti

Tebell, hovimestari

Isak Kalm, tehokas pehtori

VIHDISSÄ

Kirkkoherra **Anders Hipping**

Taustilan kartanossa

Oskar Bong, pehtori, sekä vaimonsa **Katri**

Rosendalin kartanossa

Frans Hukani, metsämies ja koirankasvattaja

Rosa Hukani, armoitettu kokki

HELSINGISSÄ

Fabianinkadulla

Eva Magdalena Eke stolpe, leskiparonitar
sekä hänen lapsensa

Mauritz Eke stolpe, Taustilan paroni

Amanda Eke stolpe, pikkuparonitar

Fredrik Eke stolpe, sairaalloinen nuorukainen

Informaattori **Kristian Bruun**, pohjalainen pappis-
kokelas

Abraham Strömmer, kokenut kuski

Dahlgrenit, hovimestari ja talousmatami

Elisabetinkadulla

Viktoria von Sperling, kaupunkilainen kaunotar

Herman von Sperling, kaunis studiosus

Pelander, kärsivällinen ajuri

Villa Pustjakissa

Natalia Fedorovna Bogatyrski-Gee, salaperäinen
ruhtinatar

Luutnantti kreivi Sergei Zagoretski, ystävä ja peluri

Odottamaton vieras

Detlev Henning, kauppaneuvos Liivinmaalta

MITTOJA JA PAINOJA

Pituus noin

Tuuma 2,5 cm

Jalka 30 cm

Kyynärä 60 cm

Arsina 71 cm

Syli 180 cm

Virsta, peninkulma 10 km

Paino noin

Luoti 13 g

Naula 425 g

Lispunta 8,5 kg

Sentneri 42,5 kg

Kippunta 170 kg

Tilavuus noin

Kannu 2,6 l

Kappa 5,5 l

Tynnyri (nestettä) 125,6 l

Tynnyri (kuivaa ainetta) 165 l

Pinta-ala noin

Kapanala 1,6 aaria

Tynnyrinala 0,5 ha

I
OSA

*Kuku, kultani käköni,
 Hietarinta helkyttele!
 Kuku kullat kulmiltasi,
 Hopijaiset helmoiltasi!
 Vieläkö olen viikon villapeänä,
 Kauvan kassan kantajana?*

Ulrika puristi luomet umpeen, yritti pitää unesta kiinni. Suu kuiski säkeitä, yksi toi mieleen seuraavan, säe maalasi kuvan.

Isän matkassa Vienan laulumaille. Kesän rajaton valo Kuittijärven Uhtualla, vasta niitetyn heinän tuoksu, kuikan huuto Vienan Kemillä. Paanajärven hirrenharmaat talot kuin kalliokummut alavilla rannoilla, miesten raukea jutustelu pirtin pihamaalla. Polkutaipaleet, eväsnyytit, sääskiparvet, puheliaat opaspoikaset.

Ulrika pienenä tyttönä Outokka Lesosen pirtissä Venehjärven kylässä nojaa isän polveen. Isä laulattaa Outokan sisarta. Talon tytär Oksenie vieressä kiinnostuneempana suomalaistytön verkkahameesta kuin tädin laulannasta. Pirtti lämmin ja täynnä kansaa: talon pojat hölisevät nurkassa kunnes isännän ääni hiljentää heidät.

Vatsa täynnä, pihkapala purtavana, turvana isän kuuntelemaan keskittynyt hahmo. Seuraavilla matkoilla Ulrika jo kirjoittaa muistiinpanoja. Yhteinen taito, yhteinen työ.

Kunnes Ulrika kasvaa liian aikuiseksi vaeltamaan Vienan kylissä. Ei sovi aatelisneidin tallustella pitkospuilla virsujalkaa. Isä lähtee, lähtee yksin. Eikä palaa.

Vienalaisten runomaisteriksi nimittämä Andreas Rutenfelt hukkuu koskeen. Oudosti kasvatettu tytär pysyy juuri ja juuri pinnalla herraskartanon upottavassa seuraelämässä.

– Ulrika-neiti!

Sisäpiika kurkisti ovenraosta.

– Lyö seitsemää.

Ulrika kuuli sen itsekin. Seinän takana Sparrein salongin kello helähti hopeisesti. Ulrika otti piian ojentaman kaakaokupin.

Höyryävä suklainen juoma maistui taivaalliselta. Piian piti juosta kuppi kädessä kyökistä Ulrikan huoneeseen läpi salin, ensimmäisen ja toisen esihuoneen, eteisen ja salongin saadakseen kaakaon kuumana perille.

– Maja kertoo mamselli Lemarchandille, että tulen kohta.

Ulrika laski jalkansa lattialle, tassutteli yösukissa kiireettä pesutelineen luo ja huuhtoi kasvot. Hän riisui yömyssyn ja yöpaidan ja pesi kainalonsa. Pääsisipä saunaan! Mutta Kiiholman kartanossa, eipä varmaan koko Kemiön saarella harrastettu saunomista, suomalaisrahaan tapaa, johon Ulrika tottui runonkeruumatkoilla.

Lapsuudenmuistot kuuluivat uniin, niitä aikoja ei auttanut kaipailla. Venehjärvi hohti kuin hopeinen malja ja pirtti raikui laulusta. Mutta Outokka Lesosen perheväki ei asunut ylellisessä kartanossa, ei osannut lukea,

ei puhua viittä kieltä, ei voinut luottaa siihen, että saisi syötävää ensi vuonnakin.

Sisäpiika Maja auttoi Ulrikan ylle neljä röyhelöistä alushametta, niiden päälle tummansinisen villahameen. Ulrika työnsi käsivarret hihoihin ja napitti yläosan, jonka pitkä kapea nirkko ulottui vatsan päälle. Maja poimutteli pallomaiset hihat laskeutumaan kauniisti luisen kehikon varaan.

Ulrika asetteli itse valkoisen pitsikauluksen olkapäille ja istui jakkaralle peilin ääreen. Maja laski kynttelikön peilipöydälle, nosti Ulrikan hiukset pääläelle, kiersi tottuneesti solmuun ja kiinnitti kammalla. Ulrika veti suortuvan vapaaksi korvien päälle. Hän ei halunnut paljastaa korviaan, ehkä muistona ajalta, jolloin hän vienalaisten pikkutyttöjen tapaan käytti huivia suojaksi sääskiltä.

Kiiholman kartanosta katsottuna Venehjärven Lesoset näyttivät kadehdittavan vapailta. Lesosten ei tarvinnut kestää vanhan armon kiukuttelua. Mutta hallaa he saivat kestää, nälkää ja köyhyyttä, raatamista ja keuhkotautia.

Ulrika astui vinosti käytävän poikki. Kynttilänliekki kertautui seinäpeilissä. Sinikuvioiseen tapettiin piiloutui ovi, jonka osasi avata vain, jos tiesi sen olemassaolon.

Näkymättömästä ovesta pääsi ikkunattomaan pikkuhuoneeseen, jossa säilytettiin silitys- ja tärkkäys-tarvikkeita, puuterihuiskuja ja peruukkeja tukeillaan sekä vanhan armon tarvetuolia. Vastapäinen ovi aukesi paronittaren makuuhuoneeseen. Ulrika meni sisään, niiasi ja toivotti hyvän huomenen ranskaksi.

Avotakassa kohisi valkea. Viisihaaraiset hopeiset kynttilänjalat seisoivat takanreunuksella ja puolipyöreällä

seinäpöydällä peilin edessä. Siniset samettiset talviverhot torjuivat vetoa ikkunoiden edessä. Vuode sijaitsi alko-
vissa samanlaisten verhojen takana.

Paronitar Olivia Rutenfelt siirtyi juuri viereiseen pukeutumishuoneeseen. Ulrika otti kynttelikön ja seurasi vanhaa armoa. Budoaarin ikkunanpuoleisessa nurkassa seisoi sinisen samettikatoksen suojassa vaalea kampauspöytä pyöreine peileineen.

Kamarineiti Antoinette Lemarchand oli pukeut emäntänsä vanhan roosan väriseen aamupukuun ja levittänyt harteille valkoröyhelöisen kampausviitan. Kiiholman vanha armo istuutui peilin ääreen maalattavaksi ja kammattavaksi.

– Ulrika saa aloittaa.

Ulrika avasi Johann Gotthold Lepsiuksen saarnakirjan merkin kohdalta ja alkoi lukea siitä, mihin oli eilen jäänyt.

– Demut ist wie die Taufe, welche die vom Leiden ermattete Seele erquickt...

– Rouge on liian ruskeaa, Lemarchand! Sekoita siihen lisää punaista.

– Jos Madame haluaa pukeutua tänään vihreään ja keltaiseen...

– Ruskea vanhentaa.

– Madamea ei mikään voi vanhentaa, kamarineidinääni kuvasti syvää vakaumusta.

– Seufzer der Qual dringen aus der irdischen Finsternis in die himmlische Herrlichkeit...

– Taidan ottaa tummanvihreän satiinin, Lemarchand. Sen kera musta kaulus.

– Siihen kirkkaanpunainen sopiikin erinomaisesti, teidän armonne.

Ulrika luki saksaksi, vanha armo ja kamarineiti keskustelivat ranskaksi. Alkuun Ulrika oli keskeyttänyt aina, kun Olivia-täti sanoi jotakin. Hänen käskettiin jatkaa kunnes toisin ilmoitettiin. Hän ymmärsi oman äänensä ja hurskaat sanat taustaksi joka-aamuiselle keskustelulle kamarineidin kanssa.

Ulrika uskalsi vain arvailla tädin ikää. Ainakin tante Olivia oli toistakymmentä vuotta puolisoaan nuorempi. Kamarineiti Lemarchand näytti huomattavasti vanhemmalta kuin emäntänsä.

Antoinette Lemarchand oli lähtenyt Ranskasta ennen kauheaa vallankumousta eikä muistanut synnyinmaastaan muuta kuin kielen. Hän palveli ensin pikku Olivia-neidin bonnena ja myöhemmin kamarineitinä. Viiden vuosikymmenen side rouvan ja palvelijan välillä muodostui lujemmaksi kuin sisarusten, saati puolisoiden. Ulrika oivalsi jo varhain, että tante Olivia luotti täydellisesti vain kamarineitiinsä.

Olivia-täti puhui aina ranskaa, mutta uskonnon kielenä Kiiholmassa käytettiin saksaa. Eiväthän katoliset ranskalaiset – osa lisäksi jumalattomia vallankumouksellisia! – ymmärtäneet Lutherin ajatuksia. Kirkossa paronin ja paronittaren täytyi pakosta kuunnella ruotsia.

Saksankielisen kotipapin palkkaamista harkittiin vuosia, mutta se jäi, kaiketi koska Axel Rutenfeltia ei uskonto kiinnostanut. Ulrika tavallaan korvasi papin aamusaarnoillaan, joita edes hän itse ei kuunnellut.

– Im Garten der Reue wachsen wunderbare Blumen, und die schönste davon ist die Bescheidenheit...

– Ulrika ottaa oppia Lepsiuksen viisaista sanoista, tante Olivia huomautti. – Omapäisyyttä tulee välttää. Pitää yrittää miellyttää, kun on joutunut riippuvaiseen asemaan.

Ulrika arveli parhaaksi keskeyttää lukemisen, kun häntä puhuteltiin suoraan.

– Kuinka vanha Ulrika nyt lienee? Kahdenkymmenenviiden?

– Kahdenkymmenenkolmen, rakas tante.

– Niin, vanha armo myönsi myrkyllisesti, – minä menin seitsentoistavuotiaana naimisiin Rutenfeltin kanssa. Hän oli kolmenkymmenen ja komeampi kuin Armfelt.

Ulrika nyökkäsi.

– Setää katselee ilokseen.

– Iljettävästä pikku Napoleonista ei silloin vielä tiedetty mitään.

– Hän kuoli kauan sitten, Ulrika tyynttyi nousevaa ääntä. Hän osasi kokemuksesta välttää puheenaihetta.

– Napoleon aiheutti Ruotsin tuhon. Hän syöksi kuninkaan vallasta ja luovutti Suomen venäläisille barbaareille. Ruotsin kuningas oli tollo, mutta ilman Napoleoniam Suomi olisi jäänyt Ruotsille.

– Täti kysyi minun ikääni, Ulrika pisti väliin.

– Pieni, ruma ja huonotapainen, paronitar tiuskaisi. Ulrika ymmärsi hänen tarkoittavan Napoleoniam. – Ulrikalle tulee kiire.

– Mihin, tante?

– Ulrika on asunut Kiiholmassa viime elokuusta, sen jälkeen kun lankoni Andreas lähti huonosti harkitulle ja onnettomasti päättyneelle matkalleen paikkaan, johon yhdenkään sivistyneen ihmisen ei pitäisi mennä. Andreas ei tule takaisin. Mitä Ulrika ajattelee tulevaisuudesta?

– En kai mitään, Ulrika antoi saarnakirjan laskeutua.

– En muuta kuin että kirjoitan puhtaaksi Papan keräämät kansanrunot ja toimitan ne Suomalaisen Kirjallisuuden

Seuralle. Seuran sihteeri lehtori Keckman on ystävällisesti suostunut ottamaan ne Seuran suojiin. Ehkä ne julkaistaankin.

– Ulrika puhuu sekavia, täti huudahti ruotsiksi, mikä osoitti hänen järkytystään. Hän kohentautui ja vaihtoi takaisin ranskaan. – Ulrikan on aika etsiä aviomies.

Ulrika ällistyi vilpittömästi.

– Mistä minä sellaisen löytäisin?

Oven takaa kuului vaimea rykäisy. Paronitar Rutenfelt nousi seisomaan. Kamarineito Lemarchand asettui makuuhuoneen ja pukeutumishuoneen välisen oven viereen.

Kello löi. Kuusi ovea aukeni samalla hetkellä paljastaen kartanon enfiladin. Talon koko pituuden läpi saattoi nähdä ikkunasta ikkunaan. Aamu valkeni hämäräksi tammikuun päiväksi, mutta kynttilöitä ei vielä sammutettu. Huoneita näkyi jonossa kaikkiaan seitsemän: rouvan makuuhuone, budoaari ja klavesiinisalonki, rakennuksen toisessa päässä isännän kolme huonetta sekä keskellä suuri Klingsporin salonki, harmaan, hopean ja valkoisen sinfonia, arki-aamunakin sädehtivällä kynttiläkruunulla valaistu.

Joka oven vieressä seisoi liikkumaton rokokoopukuinen lakeija. Hovimestari Tebell odotti Klingsporin salongissa. Vanha armo lähti liikkeelle budoaarista perässään Ulrika ja kynttelikköä kantava Lemarchand. Paronitar liukui eteenpäin. Sillä tavalla osasivat kävellä vain kustavilaisajan ylhäiset daamit, jotka leveine panniereineen muistuttivat uivia vesilintuja.

Naiset siirtyivät valkoiseen ja kultaiseen klavesiinisalonkiin. Ikivanha soittopeli odotti kiillotettuna ja huollettuna

soittajaa kuten oli odottanut viimeiset vuosikymmenet. Vanha armo ylpeili epämusikaalisuudellaan. Kiiholmassa ei pidetty edes soitannollisia iltoja. Itse eksellenssi ei unissaankaan istuisi soittopelin ääreen. Soittaminen kuului naisille, komeljanttareille ja muulle mitättömälle väelle.

Enfiladin toisesta päästä naisia vastaan asteli Kiiholman ylhäisyys edellään valoa kantava kamaripalvelija Kollman. Herrasväki kohtasi salongissa, naiset niiasivat, eksellenssi ja kamaripalvelija kumarsivat.

– Bonjour, madame, mademoiselle.

– Bonjour, mon oncle.

Axel Rutenfelt pukeutui edelleenkin polvihousuihin, valkoisiin sukkiin, pitkään liiviin ja silkkitakkiin. Asu oli samanlainen kuin Kustaa III:n, eikä vanha paroni nähnyt syytä seurata nykyistä rumaa pitkähousumuotia. Paroni täytti kaksikymmentäkaksi vuotta sinä päivänä jolloin Anckarström ampui kuninkaan oopperanaamiaisissa neljäkymmentäkaksi vuotta sitten. Kaikki sen jälkeinen meno oli sääliä ja nousukasmaista, alaluokkien pöyhistelyä.

Hovimestari Tebell lähti johdattamaan joukkoa kohti aamiaispöytää. Eksellenssi tarjosi käsivartensa vaimolleen, Ulrika kulki heidän jäljessään, ja viimeisinä tulivat kamarineiti Lemarchand ja kamaripalvelija Kollman.

Kulkue vaeli Klingsporin salongista salin esihuoneeseen ja kulman ympäri oikealle porrashuoneeseen. Siitä aukesi kartanon ulko-ovi. Seuraava huone oli eteinen, joka kääntyi vasemmalle pitkäksi käytäväksi ja päättyi lopulta palvelusväen portaisiin. Joka huonetta vartioi lakeija valkea peruukki päässä ja hansikkaat kädessä.

Porrashuoneessa ja eteisessä vallitsi kauhistuttava kylmyys, koska niissä ei ollut tulisijaa. Takan rakentamisesta

eteiseen ja oven puhkaisemisesta klavesiinialonkiin oli puhuttu niin kauan kuin Ulrika muisti. Mutta koska paroni sen enempää kuin paronitarkaan ei pitänyt muutoksista, asia jäi pölyttymään kuten ajatus saksalaisesta papista.

Aamiainen syötiin Ulrikan huoneen viereisessä Sparrein salongissa, jonka kaksi ikkunaa antoivat kartanon etupihalle. Jokaista Kiiholman edustushuonetta nimitettiin sen ylhäisen sukulaisen tai hallitsijan mukaan, jonka muotokuva huonetta koristi. Vanha armo viihtyi pienessä Sparrein salongissa paremmin kuin komeissa puutarhan puoleisissa huoneissa, joiden ikkunoista ei näkynyt juuri muuta kuin lintuja, oravia, satunnainen jänis.

Palvelijat kumarsivat salongin ovella ja jäivät sen taakse odottamaan. Vain hovimestari Tebell seurasi ylhäisyyksiä huoneeseen, auttoi paronittarelle tuolin soikean pöydän ääreen ja ryhtyi tarjoilemaan ruokaa sivupöydältä.

Ulrika rakasti aamiaista, Kiiholman aterioista epämuodollisinta. Vieraita oli harvoin ja ruoka erinomaista.

Naapurissa Syvälahden kartanossa noudatettiin englantilaista tapaa syödä runsaasti heti päivän alkaessa. Syvälahden eversti Jägerskiöldin äiti oli englantilaisen merisankarin Edward Pellewin sisar. Everstin serkku, englantilaisen lordin poika, purjehti pari vuotta sitten yllättäen tervehtimään suomalaisia sukulaisia Syvälahdessa. Englantilaisuuden ihailu levisi yli Kemiön saaren kuin brittien hallitseman meren aallot. Jopa paroni Rutenfeltin täytyi myöntää, että ylpeän Albionin paras lahja maailmalle oli englantilainen aamiainen.

Ulrika söi iloisella ruokahalulla mitä eteen pantiin. Olivia-täti varoitti häntä tekemästä moista seurassa.

– Nuori nainen ei saa vaikuttaa ahneelta. Ulrikan pitää lisäksi varoa lihomista. Me Rutenfeltit olemme hoikkia,

mutta Elisabet Baren näytti pyöreiden merkkejä. Kuulemma yleistä porvarillisessa säädyssä.

Toisto oli vuosien kuluessa tylsistytännyt tädin pikku piikit Ulrikan äidin porvarillisesta syntyperästä. Äidin kuolemasta oli niin kauan – Ulrika tuskin muisti, ketä tarkoitettiin, kun Elisabet Barenin nimi mainittiin.

– Rakas tante, minä en liho millään.

– Liikut koko ajan, vanha armo sai senkin kuulosamaan synniltä. – Ratsastusta, metsästystä... Ja mitä kaikkea pakanamailla isäsi kanssa...

– Ruoka maistuu niin hyvältä kun on nähnyt nälkää, Ulrika ei voinut vastustaa tilaisuutta kiusoitella tättä.

– Muistan kerran Vuokkiniemessä...

– Et muista, Olivia-täti parahti.

Eksellenssi kohotti silmänsä hakatun munan, punajuurineloiden ja suolattujen persiljanoksien kehys-tämästä savulohisiivusta. Ikkunaa vasten kuvastui jyrävä profiili, yhä jäntevä ja käskevä. Harmaantuneet kiharat ulottuivat niskaan vanhanaikaisena kankipalmikkona.

– Posti, eksellenssi ilmoitti. Katseet kääntyivät ulos kartanon ajotielle.

Kiiholman kartanon ovea ei suojannut katos kuten monissa nykyaikaisissa rakennuksissa. Ajotie nousi luiskalle eli appareljille suoraan pääoven eteen. Luminen paraatipiha rajoittui tiehen, joka johti Kalkelan rusthollin kautta Kemiön kirkon ja Strömman väliselle maantielle.

Ajotien takana hangista kohosi kaksi punaiseksi maalattua korkeaa rakennusta, kartanon konttori ja paronin omien hevosten talli. Axel Rutenfeltin sanottiin rakastavan upeita hevosiaan niin kiihkeästi, että hän halusi nähdä ne suoraan aamiaispöydästä.

Luminen reki ajoi ikkunan edessä ylös appareljille, tilanhoitaja Isak Kalm astui reestä ja katosi näkyvistä talon sisään. Sparrein salongin aamiaispöydässä odotettiin vaiti. Hetken kuluttua oven koputettiin. Hovimestari Tebell avasi sen.

– Armollinen rouva. Eksellenssi. Neiti Rutenfelt.

Isak Kalm, pitkäaikainen ja luotettu pehtori, saattoi tulla salonkiin herrasväen silmien eteen arkivaatteissa. Kalm kävi Perniön Lampolan kestikievarissa hake-massa kartanon postin. Hän avasi laukun ja luovutti postin paronille, joka vilkaisi kirjeet läpi. Osan postista paroni antoi takaisin Kalmille, joka kumarsi ja vetäytyi huoneesta.

Eksellenssi ojensi oikean kätensä. Hovimestari Tebell asetti siihen paperiveitsen. Ylhäisyys avasi yhden kirjeistä, katsoi allekirjoituksen ja antoi paperin vaimolleen.

– Teille, madame. Veljentyttäreltänne.

– Merci, monsieur.

Edes kolmenkymmenenviiden vuoden avioliiton jälkeen he eivät sinutelleet koskaan toisiaan. Sedän ja tädin näkeminen yhdessä täytti Ulrikan kauhunsekaisella ihastuksella. He tuntuivat oudoilta olennoilta, toivat Ulrikan mieleen alttaritaulujen mahtavat arkkienkelit. Molemmat vaikuttivat yli-ihmisen kokoisilta, erityisesti juhlatilaisuuksissa grande toiletteen pukeutuneina. Rutenfeltit pitivät itseään ylhäisempinä ja sivistyneempinä kuin kukaan muu seurapiireissä, ja saivat toiset ajattelemaan samoin.

– Rakas Viktoria, paronitar sanoi tyytyväisenä. – Veljentyttäreni muistaa aina kertoa minulle Helsingin-juorut.

– Niin mitättömässä paikassa ei synny kunnon juoruja, eksellenssi tuhahti.

ILKIKURISEN ROMANTTINEN EPOOKKIKOMEDIA 1830-LUVUN SUOMESTA

Ylhäiseen kaupunkitaloon Helsingin Kasarmitorin laitaan saapuu outo kirje. Rahavaikeuksissa kamppailevan paroniperheen niskoille ollaan työntämässä tuntematonta orpottyttyä. Ulrika Rutenfeltiä ei tunne Helsingin seura-
piireissä kukaan, ja hänen kasvatuksestaan kiertää omituisia huhuja. Mutta kun herrasväen keskuuteen leviää sana, että Ulrika on perinyt kaukaiselta sukulaiseltaan valtavan omaisuuden, ryhdytään kaupungissa kilvan laatimaan avioliittosuunnitelmia. Harva tietää, että paroniperheessä on jo katsottu Ulrikalle sopiva sulhanen, hurmaava aatelishulttio.

*Saippuaprinsessa on julkaistu
alun perin vuonna 2004.*

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7771-4